

rant una bonança del temps, posem en ordre els estris i motxilles i encerem els esquís.

A migdia disminueix la pal·lidesa del cel, amaina el vent en el seu brunzir constant i la nevada s'assossega. Decidim aprofitar-ho per a fer una passejada, que ens desentumirà i ens permetrà orientar-nos i saludar els horitzons.

Torrent de Vallcibera, al capvespre

Fot. A. Casanellas

Seguint el torrent de Vallcibera, al cap de poc som obligats a col·locar les pells de foca, puix les fustes encerades no s'arrapen degudament. Obrim en la neu verge i blana del bosc, amb la mateixa emoció no mancada de reverència i temor amb què es desfulla una flor o es profana un misteri, un solc profund, que, talment una serpent, ondula i s'enfila per l'estreta vall.

El temps millora sensiblement, la qual cosa ens anima a perllongar l'excursió, i fins el sol a estones té la gosadia de donar alguna llambregada i l'optimisme d'intentar alegrar aquest paisatge, d'una malenconia i d'un romanticisme encomanadissos.

A l'esquerra, l'espectacle, ferreny i mascle, és imponent. El pic de la Muga (2,859 m.), un pic humil, d'aquests que no tenen gaire prestigi, envesteix sense contemplacions unes boires delicades que se'n han encapriciat i al seu costat, unes cresteries que se'n desprenen, penyals trontollants, agulles amenaçadores, l'emulen en vigor i audàcia.

El torrent, més enraonat, puja pausadament; la vall s'eixampla i al mateix temps el paisatge cobra grandiositat. Al N. el Pic de Montmalús i la